

Böjt 4. vasárnapja - Laetare

„Jézus ezután elment a Galileai-tengernek, Tibériás tavának túlsó partjára. Nagy sokaság követte őt, mert látták, milyen jeleket vitt végbe a betegeken. Jézus pedig felment a hegyre, és ott leült a tanítványaival együtt. Közel volt a páska, a zsidók ünnepe. Amikor Jézus észrevette, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, így szólt Fülöpnek: Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek? Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni. Fülöp így válaszolt neki: Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset. Egyik tanítványa, András, Simon Péter testvére így szólt hozzá: Van itt egy gyermek, akinél van öt árpakenyér és két hal, de mi ez ennyi embernek? Jézus ezt mondta: Ültessétek le az embereket! Füves terület volt az. Letelepettek tehát a férfiak, szám szerint mintegy ötezren. Jézus pedig vette a kenyereket, hálát adott, és kiosztotta az ott ülőknek; ugyanúgy osztott a halakból is, amennyit kívántak. Amikor pedig jóllaktak, így szólt tanítványaihoz: Szedjétek össze a maradékot, hogy semmi se vesszen kárba! Összeszedték tehát, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyér maradékával, amit meghagytak azok, akik ettek. Miután látták az emberek, hogy milyen jelt tett, ezt mondták: Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba. Amikor pedig Jézus észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék, visszavonult ismét a hegyre egymagában.”

(János ev. 6,1-15)

Laetare - „Örvendj Isten népe” – szól felénk Böjt 4. vasárnapjának üzenete. De van-e okunk az örömről, amikor „kívül harcok, belül félelmek” szorításában éljük meg jelenünket a múlt és jövő terhelt feszültségében. Nem üres frázis-e a mai élethelyzet valóságában örömről beszélni és örömről bízni? Valóban, ha csak embervilágunkra s benne önmagunkra nézünk, akkor aligha van. Ha látásunk csak a láthatókon nyugszik, ha csak horizontálisan tájékozódunk, akkor valóban nem sok okunk lehet az örömről. A keresztyén/keresztény ember számára azonban mindenkor, - böjtben pedig talán különösen is fontos, hogy tájékozódása kettős irányú legyen, ahogyan azt Luther

fogalmazta: „*míg lábunkkal a földön járunk, szemeinkkel az égbe nézünk*”. Fölfelé nézve, hitben tájékozódva már nem olyan képtelenség az örömről szólni, hiszen Isten és az öröm összetartoznak. Rá tekintve értjük meg e böjti vasárnap evangéliumának üzenetét is, melynek egyik többször is előforduló kulcsszava a „jel”.

Jelek és csodák, megmagyarázottak és megmagyarázhatatlanok, de mit is kezdünk velük a XXI. század elején? Korunk embere elveti, miközben keresi, elutasítja, ugyanakkor önmaga vágyik rá. Valóban mit mondhat a ma élő, a Jézus által mutatott keskeny úton járó vagy éppen azt kereső ember számára a csodálatos kenyérszaporítás története? Mutatja az odafigyelést a testi és lelki igények egyensúlyára, melynek során a tanítás lelki táplálék, a kenyér pedig a test táplálására szolgál. Akkor és ott nagy sokaság követte Jézust, mert tanúi voltak mindannak, amit addig is tett, közelében több csodát átélve már. Látták, hogyan gyógyultak általa a gyógyíthatatlannak vélt vakok, sánták, leprások, süketek. Követték Jézust, mert remélték, hogy közelében még sok hasonló csodának lehetnek tanúi. Ilyen előzmények után szólítja meg Jézus az egyik tanítványt a „*honnan vegyünk kenyeret*” hitet próbáló kérdésével, mire a reakció zavart tanácsstalanság, bizonytalan számvetés, csak épp a valódi válasz hiányzik Fülöp szájából valahogy ilyenképp: Uram, nálad van a megoldás, mi tehetetlenek vagyunk, emberi erőnk és képességünk alkalmatlan arra, hogy ennyi embert megetessünk. A számtalan csoda nem volt elég, hogy bizonyosságot érleljen a tanítvány szívében Jézussal kapcsolatban. Ekkor adatik meg az újabb jel, a kenyérszaporítás csodája, amelyet látva és átélve sokakban feltör a felismerés: Jézus valóban az, akinek el kellett jönnie a világba.

A mai tanítvány hitének, a mi hitünknek is ez a döntő kérdése: Kinek tartom Jézust? Kicsoda Ő személyesen nekem? Nem csak úgy, hogy mit tudok Róla, hanem hogy mennyire határozza meg, és hogyan motiválja az életemet? Általa és Benne, túllátva e bölcső és koporsó közé szorított néhány évtizeden, látom-e az igazi teljességet? Akkor és ott sokan lelkesedtek a látottak miatt és elragadtatásukban meg akarták ragadni, hogy királlyá tegyék. Ugyanakkor róluk mondja Jézus nem sokkal később, hogy nem azért keresik őt, mert látták a jeleket, hanem mivel ettek a kenyerekből és jóllaktak. Vagyis megmaradtak az érzékelés, talán egyfajta érzelmi túlfűtöttség szintjén, de nem jutnak el ahhoz, aki a jelek mögött van: magához Jézushoz. Pedig a jel azért van, hogy túlmutatva önmagán, figyelmünket arra irányítsa, aki azt adta, aki azt tette. Arra a Jézusra, akinek valóban el kellett jönnie a világba, hogy aztán ne csak jeleket adjon a csodái által, hanem végül önmaga váljék jellé. Az Örökkévaló szeretetének immár legnagyobb és örök jelévé. Erre a jelre tekintve már nem marad üres frázis: Laetare – Örvendj Isten népe!

*Mennyei Atyám! Add, hogy gyarapodjak új ismeretben,
új szeretetben. Mutasd meg küzdelmem célját és
békeségem alapját az Úr Jézus Krisztusban! Ámen*

Dr. Pőcze István (2021)